

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 725/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], súdnej exekútorky, [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Marošom Uhaľom, Advokátska kancelária UHAĽ s. r. o., Štefana Moyzesa 9877/43, Zvolen, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Zvolen č. k. 23 Er 671/2010-23 z 15. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], súdnej exekútorky, [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Zvolen (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Er 671/2010-23 z 15. júla 2016 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd poverením z 10. septembra 2010 poveril sťažovateľku ako súdnu exekútku vykonaním exekúcie proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“) na uspokojenie pohľadávky Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. (ďalej len „oprávnený“), vo výške 427,14 € podľa exekučného titulu. Exekučné konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 23 Er 671/2010 a sťažovateľkou ako súdnou exekútkou pod sp. zn. EX 1406/10.

3. V priebehu exekučného konania bol Okresnému súdu Banská Bystrica (ďalej len „reštrukturalizačný súd“) podaný návrh na povolenie reštrukturalizácie povinného podľa § 111 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“). Reštrukturalizačný súd rozhodol o začatí reštrukturalizačného konania podľa § 113 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čím v zmysle § 114 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze a reštrukturalizácii došlo zo zákona k prerušeniu označeného exekučného konania vedeného proti povinnému, a následne uznesením sp. zn. 1 R 11/2015 z 3. septembra 2015 povolil reštrukturalizáciu povinného podľa § 116 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, čím v zmysle 118 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii došlo zo zákona k zastaveniu označeného exekučného konania vedeného proti povinnému. Podľa § 118 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii povolením reštrukturalizácie sa konania prerušené podľa § 114 ods. 1 písm. b) zastavujú. Ak v týchto konaniach už došlo k speňaženiu majetku, avšak výťažok ešte nebol vyplatený oprávnenému, výťažok po odpočítaní trov konania sa vráti dlžníkovi.

4. Vzhľadom na to, že povolením reštrukturalizácie povinného došlo zo zákona k zastaveniu označeného exekučného konania, sťažovateľka ako súdna exekútorka 18. decembra 2015 vrátila okresnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie a uplatnila si náhradu trov exekúcie.

5. Okresný súd uznesením č. k. 23 Er 671/2010-13 z 28. apríla 2016 vydaným vyšším súdnym úradníkom oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnej exekútorke – sťažovateľke trovy v sume 55,50 €. Následne okresný súd vyhovel odvolaniu oprávneného podanému proti predmetnému uzneseniu a napadnutým uznesením rozhodol tak, že náhradu trov exekúcie súdnej exekútorke – sťažovateľke nepriznáva.

6. Okresný súd s poukazom okrem iného na právnu úpravu náhrady trov exekúcie v prípade jej zastavenia obsiahnutú v § 203 ods. 1, 2 a 3 Exekučného poriadku odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že v danom prípade neprichádza do úvahy zaviazanie oprávneného na náhradu nevyhnutných trov exekúcie z dôvodu podľa § 203 ods. 1 Exekučného poriadku, keďže k zastaveniu exekúcie nedošlo zavinením oprávneného.

7. Okresný súd vylúčil aj možnosť zaviazať oprávneného na náhradu trov exekúcie v zmysle § 203 ods. 2 Exekučného poriadku (podľa ktorého oprávnený znáša trovy, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že majetok povinného nestačí ani na náhradu trov exekúcie) a § 203 ods. 3 Exekučného poriadku (podľa ktorého ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške), čo odôvodnil takto:

„Pokiaľ ide o uloženie povinnosti oprávnenému nahradiť trovy exekúcie súdneho exekútora v zmysle § 203 ods. 2 Exekučného poriadku, analogické použitie tohto ustanovenia by prichádzalo do úvahy len v tom prípade, keby bol na majetok dlžníka vyhlásený konkurz, pričom takáto situácia už aj bola vyriešená novelou Exekučného poriadku zákonom č. 348/2011 Z. z. súčinnosťou od 01.01.2012, ktorým sa doplnilo ust. § 203 ods. 3 podľa ktorého, ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného

odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške. Exekučný súd sa prikláňa k právnomu názoru, ktorý vyslovil Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení č. k. 16CoE/90/2012-24 zo dňa 28.03.2012, konkrétne, že pokiaľ by mal zákonodarca taký právny názor a úmysel, že oprávnený by mal znášať nevyhnutné trovy exekúcie aj v prípade povolenia reštrukturalizácie, bol by novelizoval ust. § 203 takým spôsobom, že by bol uložil oprávnenému povinnosť znášať nevyhnutné trovy exekúcie aj v prípade, ak bola súdom povolená reštrukturalizácia. Je pritom potrebné brať do úvahy aj vyššie citované ust. § 120 ods. 1 ZoKR, v zmysle ktorého má aj súdny exekútor možnosť si svoju pohľadávku voči povinnému na trovách exekúcie v prípade povolenia reštrukturalizácie povinného uplatniť prihláškou...“

8. Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie polemizuje s možnosťou súdu rozhodnúť o trovách exekúcie v prípade exekučného konania zastaveného zo zákona tak, že na ich náhradu nezaviaže povinného ani oprávneného, ale rozhodne o ich nepriznaní súdnemu exekútorovi, ako to bolo v napadnutom uznesení. Podľa sťažovateľky za stavu, keď judikatúrou bola ustálená povinnosťou súdu rozhodnúť o trovách exekúcie aj v prípade, ak sa exekúcia zastavila zo zákona (teda nie rozhodnutím exekučného súdu), bolo namieste, aby okresný súd rozhodol o trovách exekúcie podľa procesného príkazu formulovaného v § 200 ods. 5 Exekučného poriadku (podľa ktorého ak súd rozhodne o zastavení exekúcie, rozhodne aj o tom, kto a v akej výške platí trovy exekúcie). Podľa sťažovateľky je neprípustné, aby subjektom znášajúcim trovy exekúcie bol samotný súdny exekútor, keďže uvedené je v rozpore so zásadou znášania trov exekúcie prioritne povinným (§197 ods. 1 Exekučného poriadku) eventuálne oprávneným („v prípade naplnenia hypotézy § 203 Exekučného poriadku“) a najmä je uvedené v rozpore s ustanovením § 196 Exekučného poriadku (podľa ktorého za výkon exekučnej činnosti podľa tohto zákona patrí exekútorovi odmena, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času). Sťažovateľka zdôraznila, že § 196 Exekučného poriadku „*súdnemu exekútorovi garantuje právo na odmenu, ktorá mu patrí za exekučnú činnosť v každom prípade*“.

9. Sťažovateľka v ďalšej svojej argumentácii namieta vnútornú rozpornosť záveru okresného súdu o tom, že si svoje trovy mohla uplatniť voči povinnému prihláškou v reštrukturalizačnom konaní podľa § 120 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii. Podľa sťažovateľky jej môže vzniknúť pohľadávka voči povinnému z titulu trov exekúcie až rozhodnutím súdu o trovách. Súd pritom rozhoduje o trovách exekúcie až po zastavení exekúcie zo zákona, teda po povolení reštrukturalizácie, kedy už možnosť podávania prihlášok podľa § 120 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii je vylúčená, keďže ide o pohľadávku, ktorá vznikla po začatí reštrukturalizácie v zmysle § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii.

10. Sťažovateľka však zdôrazňuje, že v danom prípade bolo namieste zaviazať na náhradu trov exekúcie nie povinného, ale oprávneného analogickou aplikáciou § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, teda obdobne ako v prípade vyhlásenia konkurzu na majetok povinného v exekučnom konaní, a uviedla, že sa stotožňuje *„s právnym názorom súdu v otázke vylúčenia aplikácie § 203 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku“*, nestotožňuje sa *„však s tým, že nemožno v prípade zastavenia exekúcie pre povolenie reštrukturalizácie na majetok povinného aplikovať § 203 ods. 3 Exekučného poriadku, pretože ten upravuje náhradu trov konania iba v prípade vyhlásenia konkurzu“*. Sťažovateľka poukázala na nejednotnú judikatúru v otázke aplikácie § 203 ods. 3 Exekučného poriadku (okresný súd v napadnutom rozhodnutí poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16 CoE 90/2012-24 z 28. marca 2012, sťažovateľka poukazuje na opačný názor v rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 CoE 98/2013 z 26. marca 2013).

11. Sťažovateľka časť svojej argumentácie venovala aj nemožnosti aplikácie rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Van der Musselle v. Belgicko z dôvodu, že *„činnosť súdneho exekútora nemôže byť ani len porovnávaná s podnikateľskou činnosťou, pretože jej chýbajú základné znaky podnikania. Rovnako nemôže byť slobodným povoláním, pretože slobodné povolanie ako také neobmedzuje svojich členov vo vykonávaní ďalšej činnosti, funkcie, práce, ako tomu je v prípade súdneho exekútora. Na základe uvedených skutočností je možné prijať záver,*

že prípad Van der Musselle nie je možné aplikovať na rozhodovanie súdov o trovách konania súdnych exekútorov.“.

12. Vo vzťahu k bagatelnosti veci sťažovateľka uviedla, že *„napriek tomu, že predmet konania je bagatelný, pri opakovanom rozhodovaní všeobecných súdov o tejto otázke spôsobom, ako urobil porušovateľ, môže dôjsť a aj dochádza k neúnosným finančným stratám u súdneho exekútora, čo ohrozuje samotný materiálny výkon exekučnej činnosti. Práve preto považujem posúdenie obsahu tejto sťažnosti za otázku zásadného ústavno-právneho významu.“.*

13. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti uviedla:

„... apelujem touto sťažnosťou na ústavný súd, aby s poukazom na uvedené dôvody zvážil svoje predchádzajúce rozhodnutia v otázke náhrady trov exekúcie a prehodnotil, či nie sú dané dôvody na zmenu vlastnej judikatúry pre potreby zachovania riadneho a spravodlivého výkonu rozhodnutia, ktoré bude v súlade s Ústavou SR a Dohovorom. Mám za to, že dôvody uvedené v tejto sťažnosti a najmä objasnenie sporného judikátu ESLP sú dostatočne presvedčivé na to, aby ústavný súd znovu zvážil svoju predchádzajúcu prax v otázke náhrady trov exekúcie. Podotýkam, že zmena precedentnej záväznosti judikatúry aj ústavného súdu je možná, najmä ak je ústavnému súdu predstretý iný náhľad na posudzovanú vec...“

14. Z uvedených dôvodov sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vyslovil porušenie ňou označených práv napadnutým uznesením, ako aj postupom okresného súdu a napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

15. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

18. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý

má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. ... Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. ...

20. Podstatu predloženej ústavnej sťažnosti tvorí námietka sťažovateľky ako súdnej exekútorke, že okresný súd nesprávnou interpretáciou relevantných ustanovení Exekučného poriadku dospel k ústavne nekonformnému záveru o tom, že jej v predmetnom exekučnom konaní neprináleží náhrada trov exekučného konania. Zo sťažnosti a z jej príloh tiež vyplýva, že konanie a rozhodnutie, v súvislosti s ktorým sťažovateľka namieta porušenie svojich práv, sa týka trov sťažovateľky ako súdnej exekútorke vo výške 55,50 €.

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa tak môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

22. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú

atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

23. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

24. Ústavný súd už viackrát vyslovil právny názor, podľa ktorého ak (do 31. júna 2016 Občiansky súdny poriadok v § 238 ods. 5) počnúc od 1. júla 2016 Civilný sporový poriadok v § 422 podmieňuje prípustnosť dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku dosiahnutím určitej stanovenej hodnoty predmetu konania, a tým vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných všeobecnými súdmi v dovolacom konaní, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde.

25. O výnimočnosti daného prípadu nepresvedčila ústavný súd ani argumentácia sťažovateľky. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že ani názor kontroverzný, s ktorým možno aj nesúhlasiť, nemusí mať intenzitu ústavného porušenia. Ústavný súd opierajúc sa o svoju doterajšiu judikatúru, ako aj judikatúru ESLP v danej veci nemá teda žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie právnych záverov okresného súdu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho výrok, pretože okresný súd vysvetlil, prečo súdnej exekútorke trovy exekúcie nepriznal. Tvrdenia sťažovateľky preto podľa názoru ústavného súdu sledujú len dosiahnutie zmeny súdneho rozhodnutia, ktoré skončilo pre ňu nepriaznivým výsledkom, čo však nemožno spájať s porušením jeho základného práva garantovaného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru a následne ani s porušením práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu.

26. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľku, že v iných prípadoch týkajúcich sa totožnej problematiky použili všeobecné súdy rozdielnu interpretáciu všeobecne záväzných právnych predpisov, ústavný súd zastáva názor, že nie je úlohou ústavného súdu zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 199/07, I. ÚS 235/07). Uvedený názor platí o to viac, ak predmetom ústavnej sťažnosti je posúdenie bagatelnej veci, ktorý sa navyše netýka rozhodnutia vo veci samej, ale náhrady trov konania (obdobne. I. ÚS 157/08).

27. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že námietky sťažovateľky vyjadrujú iba odlišný právny názor s aplikáciou príslušných právnych predpisov pri rozhodovaní o trovách exekučného konania, avšak bez toho, aby indikovali relevantný ústavnoprávny rozmer, t. j. vecnú súvislosť týchto námietok s namietaným porušením označených práv podľa ústavy a dohovoru. Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha ústavnej ochrany v spore o sumu (55,50 €), ktorá je zjavne bagatelná, ústavný súd na základe dosiaľ uvedeného pri predbežnom prerokovaní dospel preto k záveru, že vo veci sťažovateľky nie sú podľa jeho doterajšej judikatúry splnené

podmienky na poskytnutie ústavnej ochrany, a preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2016